

LÓDI FERENC

Levél egy pedagógus barátomnak

Olyan kis buksi nebulók
voltunk — emlékezz, Tóni —
mint most, akiket te tanítasz
okos dolgokról szólni,
s a mainál is igazabb
gerincet edző jóra
neveled őket, mint magad,
hogy hétrét sose tudjanak
többé itt meghajolni.

Kis buksik voltunk, Tónikám,
s korán szívünkbe gyűltek
a félelemből nőtt manók,
mikor a nagybetűket
véstük palára s jajgatott
kezünkben még a vessző —
a méterrúd, jaj, lecsapott,
s hogy meg ne sántulj, kobakod
érte, ha megcsepültek.

Szegény tanítónk mást akart,
de ő még úgy tanulta,
hogy rejtve legyen jó szava,
mint kalászban a búza.
Pedig hogy hullott volna ránk!
s lágyabb tekintetére,
mosolygott volna kis palánk
becsült emberségünk gyanánt
nap mint nap újra, újra.

Gondold csak el, mily szomorú
voltam minap, hogy láttam
ütésre lendült kezedet,
Tónim, az iskolában;
Húsz-egynéhány év fölszakadt
félelme fogta lelkem,
s belül sikolyba fult szavak
törtek föl, mikor láttalak
a magad-csúfolásban.

Nem vagy magad már, Tónikám,
többen vagyunk a jóra,
mint összesen a csillagok:
mért nem vagy szószólója
s védője, hogyha bárkinek
még kedve szottyán rajta
csorbát ütni? Hát nem tied?!
Ne engedd soha senkinek,
hogy elvedet eloltsa.

Olyan kis buksi nebulók
voltunk — emlékezz, Tóni —
mint most, akiket te tanítasz
okos dolgokról szólni,
s a mainál is igazabb
gerincet edző jóra
neveled őket, mint magad,
hogy hétrét sose tudjanak
többé itt meghajolni.